

Després de viure una etapa a Olot, l'artista resideix actualment entre Anglès i la vall del Corb. L'hem trobat en aquesta vall quasi verge, silenciosa, amagada i fèrtil, dins l'espai protegit del Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa. Viu en una casa de pagès perfectament restaurada pels seus pares, ja que havia estat durant molts anys la seva residència habitual un cop es van jubilar i van deixar la ciutat de Barcelona. Adrià Creus i Boix (Barcelona, 1957) és el fill de l'escriptor i pedagog Ricard Creus i de la pintora i pedagoga Esther Boix.

El polifacètic

Adrià Creus i Boix

JOAN SALA > TEXT

SALVADOR COMALAT > FOTOS

Quan repassem la vida de l'Adrià no podem deixar de fer un esment molt especial i significatiu a la seva infància entremig de la feina dels seus pares. Ells van crear a Barcelona l'any 1967 L'Arc, considerat un dels tallers pioners en l'àmbit europeu en l'expressió plàstica extraescolar per als infants. El reconeixement de què gaudeix L'Arc com a capdavanter en aquesta matèria educativa és unànimement acceptat, i és emblemàtic en el món de la pedagogia artística. Els pares de l'Adrià s'havien format a Belles Arts, i estaven en contacte amb els creadors més inquiets de la seva generació, tant catalans com d'altres països, especialment d'Itàlia, on havien viscut. L'Adrià, ja des de petit, va moure's dins aquest ambient enriquidor.

En aquest taller de Sant Gervasi va viure la seva infància l'Adrià. Hi tenia un racó per fer els deures en sortir de l'escola, però les converses que sentia li interessaven molt més que els exercicis escolars. A L'Arc es va formar, i els seus pares van ser els seus primers mestres, tant en el dibuix i la literatura com en la vida. A L'Arc, des del primer dia es va fer coeducació quan la situació de l'entorn era justament l'oposada. Allà es deixava que cada nen agafés la tècnica que més li interessava, amb l'orientació necessària del mestre per no caure en repeticions. Mentre un pintava al tremp, el del seu costat podia fer fang, o un gravat amb linòleum. Es treballava per racons, i sembla que Ricard i Esther van ser uns dels creadors d'aquest recurs educatiu ara força habitual en les aules. Era un taller lúdic on es treballava molt, ja que els nens s'interessaven pel que s'hi feia, volien

Renéixer fèrtil XIII (2009).
Oli sobre tela. 89 x 130 cm.

experimentar nous materials i se'ls valoraven els avenços. No es donava cap tipus de *titolet*, en uns moment que tothom se'ls inventava encara que no tinguessin cap validesa. El que més es perseguia era la formació de l'alumne. Visitaven el taller intel·lectuals i artistes plàstics del moment, i l'Adrià, des del seu racó, amb els deures intactes sobre la taula, tenia les orelles parades cap a les converses. Són molts els artistes que esmenta, però té una especial admiració per Guinovart, que va ser un important puntal en uns moment decisius de la seva formació, ja que d'adolescent li va fer d'ajudant. Guinovart era tot força, un home inquiet que quan treballava podia tenir diferents quadres escampats per l'estudi, i fer una taca en un, una línia en un altre. L'Adrià va quedar extraordinàriament sorprès per aquest mètode de treball, ja que estava acostumat a veure la seva mare pintant

> Es considera un antiacadèmic, i quan treballa no mira mai enrere, al passat. Vol plasmar el seu present

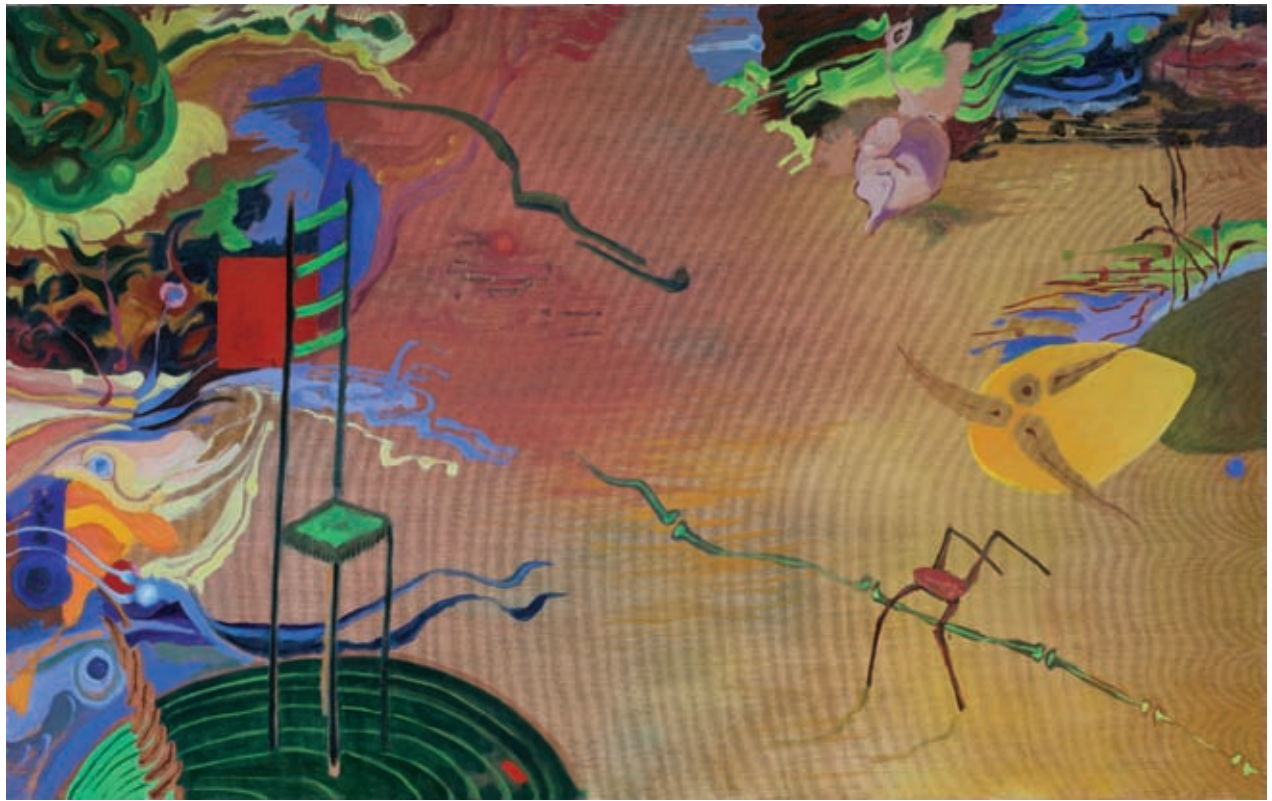
asseguda a la cadira, sense moure's. El seu tarannà està influït per en «Guino».

Va ser un alumne rebel pel que fa als ensenyaments reglats. Ell mateix es defineix com un llenguallarg insuperable. Recorda les discussions amb els professors, tant en els estudis primaris

com en el batxillerat. Havia viscut a casa seva, des de sempre, la llibertat de pensament i d'expressió, i aquesta tarannà estava renyit amb la situació del país als anys seixanta. Recorda haver agafat la maleta, omplir-la amb els seus llibres i marxar a mitja classe quan feien apologia de la guerra o de preceptes que els professors consideraven immutables, que no calia raonar, només acceptar. Podia llegir Stevenson, Kafka o Enid Blyton i, des de nen, molta poesia, elecció ben apartada de les lectures recomanades a les aules. Tot plegat li va comportar haver de canviar de centre diverses vegades. El convidaven a marxar-ne i ell se n'anava encantat. Ja adult, va estudiar Humanitats a la UOC; una experiència engrescadora, afirma.

Visita sovint els museus i les exposicions, com ja ho feia de nen. Havia recorregut tots els de la ciutat moltes

Xarxa que no tinc III. (2015).
Oli sobre tela. 100 x 81 cm.

vegades, des del que hi havia al Parc de la Ciutadella al de Montjuïc, ara amb noms diferents, de l'Etnològic al Picasso. També anava a les sessions de la Filmoteca. Sovint enllaçava una sessió amb la següent, de manera que veia diverses pel·lícules. Sempre li ha agradat llegir, activitat que li ha representat un refugi constant. Li agrada compartir tot aquest bagatge també com a conferenciant. A la Fundació Valvi va fer un cicle de comprensió artística, per citar-ne un.

Els seus inicials interessos tant es van dirigir cap al món de l'expressió plàstica com a la creació literària. De fet, sempre ha practicat totes dues formes d'expressió, quasi simultàniament, per bé que en pintura ha exposat extensament a Catalunya i a Alemanya, mentre que els seus textos romanen inèdits. Ha fet poesies, teatre, contes enllaçats, als quals afegeix trets autobiogràfics, i tant en aquests com en d'altres textos sempre acaba parlant d'art. També ha fet teatre. Ara mateix està assajant un monòleg que ha escrit,

> El taller que van crear els seus pares, L'Arc, lloc on es va formar, és considerat pioner a Europa en expressió plàstica extraescolar per als infants

Ai l'ou l'ou, amb Pep Fargas, que li fa de director, i es preveu incloure'l en la programació de tardor del Teatre Principal d'Olot. Diu que l'art és una aixeta de la qual poden rajar colors o paraules, i si surten barrejats en raja teatre.

«Sóc sotàulic»

Quan vam concretar la trobada em va passar un seguit de textos i manifests en què reflexiona sobre el que anomena el «Moment Sotàulic». La paraula «sotàulic» prové de «sota la taula», des d'on –opina– es pot veure el món sense límits ni classificacions. Són unes quantes pàgines de reflexions sobre el fet artístic, i de crítiques a una determinada manera de concebre l'art, tant actual com el de formes passades. Es considera un antiacadèmic, i diu que quan treballa no mira mai enrere, cap al passat. Vol plasmar el seu present, i no cerca bellesa sinó veritat subjectiva.

Des d'un primer dibuix –un retrat del cantant Raimon fet quan tenia vuit anys, a partir de la fotografia d'un disc– ha anat evolucionant i movent-se majoritàriament en formes no convencionals, en les quals el color té un gran protagonisme. Formalment ha estat proper al cubisme, tendència artística que sol representar des de diferents punts de vista una mateixa escena.

Mentre dormo sé de fragments de nit que em guarden la llum de la intriga (2002).
Oli i tècniques mixtes sobre fusta. 80 x 65 cm.

Renéixer fèrtil XIV (2009).
Oli sobre tela. 81 x 130 cm.

Xarxa que no tinc I (2015).
Oli sobre tela. 92 x 73 cm.

En els seus quadres pot aparèixer més d'un horitzó, més d'una lluna, molts de sols, i les figures visionades com en plans futuristes. Ell, però, afirma que basa el seu llenguatge en la temàtica, l'estructura i el color, sense forçar cap unitat d'estil. Busca l'expressió del seu món interior, que és complex i a voltes contradictori. Diu que és com un trencadís, de manera que l'addició de cada part acaba per configurar un tot coherent.

Li agrada tractar somni i realitat, ment i cos, cor i pensament sense dicotomies i sense preocupar-se de les contradiccions. I continua desitjant en els seus textos que allò que es nou ventili l'antic, però que no l'escombri. Es lamenta que la gent, a vegades, oblida que

> *Basa el seu llenguatge en la temàtica, l'estructura i el color, sense forçar cap unitat d'estil*

la pintura pot tenir la mateixa càrrega ideològica que els textos literaris. Pintar li representa un exercici vital, i l'art –opina– no és un luxe ni una decoració: és una necessitat per a tothom, encara que no sempre se'n sigui conscient.

Li demano que es defineixi, i diu que és un creador. Davant de tanta contundència afirma, tot seguit, que el sentit del ridícul és el més ridícul de tots el sentits.

L'Adrià també ha seguit els passos dels seus pares professionalment. És formador de l'ICE de la UdG i mestre de plàstica de l'escola de Bordils. Dóna classes de plàstica a Anglès i està a punt de fer-ne a les antigues escoles al barri de Sant Daniel de Girona. S'acaba la tarda i no hem parlat de moltes coses. La vida ens pren el temps, diu.

Joan Sala Plana.